

Mexicaans avontuur

P. Nowee

Mexicaans avontuur

Company of Books

© P. Nowee

Omslag en illustraties: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: DPS, Amsterdam

ISBN 978 90 8519 842 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor alle kwesties inzake het kopiëren zoals bedoeld in art. 16b en 17 van de Auteurswet 1912 (t.b.v. eigen oefening, studie, enz. en/of t.b.v. organisaties, instellingen, enz.) van een of meer pagina's gelieve men zich te wenden tot: *Stichting Reprorecht*, Amsterdam.

Dit is een uitgave van Company of Books, Company of Books is onderdeel van Foreign Media Books bv, onderdeel van Foreign Media Group.

1

Brand!

Niets wees er die avond in het vroege voorjaar op, dat de volgende nacht een van de gedenkwaardigste uit Bob Stanhope's leven zou worden. Het was een rustige, bijna windstille avond geweest. Heerlijk weer om een lange wandeling te maken, maar nog te kil om stil op de veranda te zitten.

Bob Stanhope, onze lezers beter bekend onder zijn bijnaam 'Arendsoog', liep om de grote corral heen en controleerde of het hek goed gesloten was. Toen hij zich daarvan overtuigd had, bleef hij enige tijd in gedachten verzonken staan. Zijn blik gleed over de ruggen van het fokvee, dat vandaag aangekomen was. Ondanks de lange reis, zagen de dieren er uitstekend uit. Arendsoog draaide een sigaret en stak hem aan. Het plotseling oplichtende vlammetje deed een vogel in de boom achter onze vriend opschrikken. Er klonk wat gefladder en een protestend gekwetter. Pas toen Arendsoog de lucifer uitgeblazen had, werd het weer stil in de boom.

'Jij tevreden zijn?'

Arendsoog schrok niet van zijn Indiaanse vriend, Witte Veder, die volkomen onhoorbaar naderbij gekomen was. Als je, zoals hij, een paar jaar met de Indiaan bevriend was, raakte je wel gewend aan de soms bijna katachtige manier waarop de Indiaan zich voortbewoog.

Arendsoog knikte. 'Er staat hier voor een heleboel geld, boy. Je weet, dat ik me lang afgevraagd heb of we het ons wel konden veroorloven om zo'n uitgave te doen. Ik geloof niet, dat ik spijt zal krijgen van mijn beslissing. Dit is werkelijk het beste fokvee, dat ik ooit gezien heb.'

Zwijgend stonden de twee vrienden naast elkaar. Arendsoog gooide de peuk van zijn sigaret op de grond en trapte hem zorgvuldig uit.

'Laten we gaan slapen, boy,' zei hij dan. 'Het is een vermoei-

ende dag geweest.' Ze liepen naar het hoofdgebouw en wens- ten elkaar welterusten. Bobs moeder en zuster waren al enige tijd geleden naar bed gegaan. Hij draaide alle lampen op één na uit. Met de nog brandende lamp in de hand liep hij dan naar boven. Toen hij een paar minuten later onder de dekens lag, voelde hij pas goed hoe moe hij was en het duurde dan ook niet lang voor hij sliep als een os.

Het was een uur of twee in de nacht, toen Arendsoog wakker schrok. Hij ging rechtop zitten en wreef de slaap uit zijn ogen. Wat was er gebeurd? Wat had hem gewekt? Hij slingerde de benen over de rand van het bed. Het contact van zijn voeten met de kille, houten vloer maakte hem klaarwakker. Hij rilde even. Hij snoof nadenkend. Een vreemde geur prikkelde zijn neus. En ineens begreep hij het...

Op hetzelfde moment werd de deur van zijn slaapkamer opengegooid en verscheen Witte Veder. 'Jij wakker zijn?'

'Ja!' zei Arendsoog. Hij had zijn broek al aangeschoten en stapte in zijn laarzen. 'Wat brandt er?'

'Laatste schuur branden,' meldde de Indiaan.

De gebeurtenissen volgden elkaar nu in een razend tempo op. Arendsoog gunde zich geen tijd meer om zijn shirt aan te trekken en sprintte achter Witte Veder aan de trap af. Mrs. Stanhope en Ann, Arendsoogs zuster, verschenen op de overloop.

'Wat is er aan de hand?'

'Brand!' riep Arendsoog over zijn schouder. De laatste treden van de trap overbrugde hij met een flinke sprong. Een seconde later was hij door de voordeur verdwenen, de twee vrouwen verbijsterd achterlatend.

De brandende schuur lag achter het ranchgebouw en toen Arendsoog de hoek van het woonhuis om rende kon hij in één oogopslag de situatie overzien. Witte Veder was naar het cowboyhuis gerend en wekte de mannen met veel lawaai. Luttele seconden later kwamen de eerste cowboys al naar buiten rennen. Een paar hadden zich, evenals Arendsoog, nog de tijd gegund om hun broek en laarzen aan te schieten, anderen waren daar niet eens aan toe gekomen en holden in hun lange onderbroeken over het erf.

Jim, de oude voorman, had de schuur die vlak naast het cowboyhuis lag, opengegoid en deelde emmers uit.

Arendsoog riep een paar bevelen. 'Snel, mannen, een ketting vormen!' Een geluk bij een ongeluk was het tijdstip waarop de brand uitgebroken was. Nù, in het vroege voorjaar, stond er voldoende water in de beek, die achter de ranch stroomde. Over een paar maanden zou hij echter volkomen droog staan en als er dan brand uitbrak, zouden ze iedere emmer water moeten oppompen.

Reeds gingen de eerste emmers van hand tot hand. De loeiende vlammen zetten de omgeving in een spookachtig licht. Een paar planken van het dak stortten omlaag. Door hun val spatte een vonkenregen metershoog op. Arendsoog zag het nieuwe gevaar onmiddellijk. De schuur was niet meer te redden. Het enige wat zij konden doen was voorkomen, dat de brand zich uitbreidde. Hij haalde een paar mannen uit de rij en liet ze met takken, die ze van de bomen afgerukt hadden, de vonkenregen uitslaan. Tegen de andere mannen ging hij verder: 'Laat die schuur maar branden, mannen. Daar kunnen we toch niets meer aan doen. Houd de tweede schuur nat en zorg ervoor, dat de vlammen niet overslaan!'

De mannen werkten als paarden en ook Arendsoog en Witte Veder lieten zich niet onbetuigd. Tweemaal dreigde er werkelijk gevaar voor de tweede schuur, maar door het snelle optreden van de cowboys werd een begin van brand in de kiem gesmoord.

Nog geen uur nadat de brand ontdekt was, stortte de schuur onder donderend geraas en een spijtig gehuil van de vlammen ineen. Nog één keer laaide het vuur hoog op, maar al spoedig vonden de vlammen geen nieuw voedsel meer en werden ze langzaam kleiner. Er kon met het nablussen begonnen worden. Opnieuw werd een levende ketting gevormd en gingen de emmers water van hand tot hand. De laatste, stuiptrekkende vlammen lieten zich nu wel bedwingen en terwijl een vuile rookzuil langs de hemel dreef, legde het vuur het sissend af tegen de honderden liters water.

Het begon al enigszins te dagen in het oosten, toen ook het nablussen gestaakt kon worden. Arendsoog dankte zijn man-

nen uit de grond van zijn hart voor liet werk dat zij verzet hadden en raadde ze aan nog een paar uurtjes slaap te pakken. Samen met Witte Veder wandelde hij dan terug naar het ranchgebouw. Hij zag zwart van de rook en het stof en deed in huidkleur nu niet veel voor zijn Indiaanse vriend onder. Voor zij naar binnen gingen, keken zij nog even naar het pas gekochte fokvee. Tijdens de brand hadden de dieren angstig loeiend in de verst verwijderde hoek van de corral gestaan. Nu keerde de rust echter langzaam terug.

Arendsoog liep naar de pomp en stak zijn hoofd onder de brede straal. Terwijl Witte Veder de zwengel bediende, waste Arendsoog het vuil van zijn gezicht en bovenlichaam. Even later waren de rollen omgedraaid en kon de Indiaan zich wat opknappen.

‘En nu een kop sterke koffie,’ zei Arendsoog. ‘Het heeft geen zin meer om naar bed te gaan. Ik weet, dat ik toch niet meer slaap. Zodra het licht is wil ik trouwens gaan uitzoeken hoe die brand ontstaan kan zijn. Volgens mij lag er niets in die schuur, dat erg brandbaar was...’ Ze hadden de voordeur bereikt. Arendsoog duwde hem open en ging naar binnen.

Plotseling overviel hem een vreemd gevoel... Het gevoel dat er iets niet klopte... Het was ondenkbaar, dat zijn moeder en zuster tijdens de brand rustig naar bed waren gegaan... Nu hij erover nadacht verwonderde hij zich erover, dat zij zelfs niet waren komen kijken! Ann zou ongetwijfeld de handen uit de mouwen gestoken hebben en geholpen hebben bij het water dragen...

‘Moeder...! Ann...!’ Zijn stem schalde door het doodstille huis.

Er kwam geen antwoord.

Arendsoog herhaalde zijn roep, terwijl hij met grote passen de trap op stormde. De kamer van zijn moeder en die van zijn zuster waren leeg. In één oogopslag zag hij de nachtkleding van de twee vrouwen op de bedden liggen. Ze hadden zich dus de tijd gegund om zich aan te kleden, concludeerde hij.

‘Arendsoog komen hier!’ klonk Witte Veders stem van beneden. Het was de toon in die stem, die Arendsoog met drie grote sprongen de trap af deed duiken.

Witte Veder stond in het midden van de woonkamer. In zijn hand had hij een opgevouwen vel papier. Arendsoog dook over een stoel, die op zijn weg stond, en griste het papier uit Witte Veders hand. Gejaagd vouwde hij het open... Zijn ogen vlogen over de regels...

Langzaam liet hij het papier zakken. Afwezig deed hij een paar wankele passen achteruit en liet zich op een stoel vallen. Witte, Veder schrok van het gezicht van zijn vriend. Nog nooit had Arendsoog zó gekeken... De cowboy leek in één minuut vele, vele jaren ouder te zijn geworden. Witte Veder voelde, dat hij op dit moment geen vragen moest stellen. Arendsoog moest eerst de gelegenheid hebben zichzelf te worden. Hij ging naast zijn vriend staan en legde een hand op zijn schouder. Wat voelde hij zich machteloos.

Er kwam enige beweging in de roerloze figuur. Arendsoog haalde een paar maal diep adem. 'Ze hebben moeder en Ann ontvoerd,' zei hij toen met toonloze stem.

Hoewel Witte Veder onbewust al met die mogelijkheid rekening had gehouden, schrok hij toch zo erg, dat Arendsoog via de hand, die op zijn schouders rustte, de schok voelde die door Witte Veders lichaam ging.

'Ontvoerd...!?'

Arendsoog vouwde de brief langzaam en moedeloos weer open. 'Ik zal hem voorlezen...'

Mister Stanhope,

Maak u niet zorgen. U moeder en zuster zijn goed. Wij zullen goed zorgen voor hun. Als u doet wat wil u zeggen. Eerste: niet proberen ons te volgen. Tweede: wachten tot mijn man u contact maken. Derde: u hoeft niet halen geld van bank.

U begrijpt wel dat wij hebben aangesteekt brand van schuur.

M.F.J.I.G.

Arendsoog legde de brief op de tafel en zweeg. Witte Veder sloeg zijn vriend nauwlettend gade. Er was weer wat kleur in

het gezicht van de cowboy gekomen. En toen plotseling sprong Arendsoog overeind.

Zijn vuist kwam met een donderende slag op de tafel neer. Vlammen schoten naar zijn wangen. 'Wat denken ze wel!? Dat ik hier rustig blijf zitten wachten? Wachten tot het te laat is! Niet proberen ze te volgen... Dat hadden ze gedroomd... Wie denken ze wel dat ze zijn... Denken ze ongestraft mensen te kunnen ontvoeren, brand stichten...'

Witte Veder liet zijn vriend uitrazen.

Plotseling wendde Arendsoog zich tot hem. 'Wat sta je daar nou? *Jij* bent toch ook niet van plan ze te laten gaan?' Het klonk als een verwijt voor een misstap van Witte Veder, die nog begaan moest worden. Voor het eerst in zijn leven voelde de Indiaan zich gekwetst door zijn beste vriend, door de man voor wie hij vele tientallen malen zijn leven op bet spel had gezet, voor de man ook die tientallen malen zijn leven voor hem op het spel had gezet. Het gevoel van pijn en teleurstelling, dat de Indiaan overviel, verdween echter weer snel. Hij moest proberen te begrijpen wat er op dit moment in zijn beste vriend omging. 'Jij goed lezen,' zei hij zacht. 'Mannen zeggen zij zorgen goed voor ontvoerden als jij niet achtervolgen...'

Arendsoog keek hem verbitterd aan. Zijn mond ging al open om een venijnige opmerking te plaatsen. De woorden kwamen echter niet over zijn lippen. Hij liet zich weer op de stoel neervallen en zuchtte. 'Sorry, boy, ik liet me gaan,' zei hij loom. 'Ik... ik...,

'Wij niet praten over dat,' onderbrak Witte Veder hem. 'Wij praten over brief.'

Arendsoog knikte. 'In elk geval hoeven we niet te onderzoeken hoe de brand ontstaan is, boy.' Hij probeerde te lachen, maar kwam niet verder dan een vertrokken grijns. Hij pakte zijn tabakszak en draaide een sigaret. Pas nadat hij een paar diepe trekken genomen had, voelde hij zich wat beter. 'Alright, boy, laten we doen alsof het een routinegeval is.'

Witte Veder slaakte een ontspannende zucht. Zo kende hij Arendsoog weer.

'De ondertekening van de brief zegt mij absoluut niets,' begon Arendsoog. 'Het is een afkorting van iets. Van wat? Een or-

ganisatie? Een naam? De inhoud van de brief wemelt echter van de fouten en dat zegt wel iets! De schrijver beheerst de Engelse taal maar enigszins. Op iedere regel staan minstens twee fouten tegen de taal. Dat wijst op een buitenlander.’

‘Buitenlander wonen in States?’

‘Je hebt gelijk. In de States wonen zoveel mensen van Europese afkomst, dat ik in onze naaste omgeving al een tiental “mogelijke verdachten” zou kunnen aanwijzen... De nieuwe assistent van Mike Langdon in Mining Valley is een Italiaan, die de Engelse taal maar half beheerst. Op het telegraafkantoor in Dorwan werkt een knaap, die half Duits half Engels spreekt... En ga zo maar door.’

‘Dat zijn zoeken naar hooiberg in speld,’ constateerde Witte Veder.

Het ontging Arendsoog, dat zijn vriend de bekende uitdrukking omkeerde. Hij had de brief weer gepakt en herlas hem langzaam. ‘Met die ondertekening komen we niet verder, boy,’ zei hij dan zacht. ‘Maar er staan andere dingen in waar we wel wijzer van kunnen worden... Er wordt gesproken over “wij”. We hebben dus in elk geval met meer dan één man te maken. Dat is punt één. Een ander belangrijk punt is, dat de ondertekenaar spreekt over “mijn man”. Dat is een manier waarop meerderen over hun ondergeschikten spreken! In het leger spreekt een luitenant bijvoorbeeld over “mijn mannen”. En dan is daar in de derde plaats die opmerking over geld... Ik hoef geen geld van de Bank te halen, zegt de onbekende... Maar wat wil hij zeggen?’

‘Ontvoering niet zijn om geld,’ begreep Witte Veder.

‘Precies, boy! Maar waarom ontvoeren schurken mensen? In negen van de tien gevallen om een flinke losprijs in handen te krijgen. Een enkele keer gaat het echter om andere zaken. Zo werd indertijd Martin Orwell, de beruchte commandant van Fort Eagle, ontvoerd om een aantal gevangen genomen Indianen in vrijheid te krijgen.’ Hij zweeg even en er kroop een koude rilling langs zijn ruggegraat. ‘De plaatsvervangende commandant weigerde echter de gevangenen vrij te laten... en Martin Orwell werd om het leven gebracht...